

Sygn. akt VI K 838/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział VI Karny

składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daniel Jurkiewicz

Protokolant: Sekr. Sąd. Katarzyna Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 20.09 i 23.10.2017 r. w P. na rozprawie

sprawy karnej **J. L.**

ur. (...) w L.

syna J. i L. zd. W.

oskarżonemu o to, że:

w ramach czynu ciągłego, w okresie od dnia 09 kwietnia 2015 roku do dnia 27 sierpnia 2015 roku, uprzejmie nękał I. P. oraz K. P. (1) (zam. w P. ul. (...), prowadzący działalność gospodarcza w P. przy ul. (...)) przy pomocy środków masowego komunikowania (w szczególności poprzez wysyłanie setek wiadomości SMS, a także wysyłanie wiadomości e-mail), co wzbudziło u nich uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyło ich prywatność

tj. o przestępstwo z art. 190a §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk

1. Uznaje oskarżonego **J. L.** za winnego czynu opisanego wyżej, z tą zmianą, iż eliminuje z opisu czynu działanie w warunkach czynu ciągłego, tj. przestępstwa z art. 190a §1 kk i za to na podstawie art. 190a §1 kk i art. 37 a kk i art. 34 §1 kk i art. 34 §1a pkt 1 kk i art. 35 §1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

2. Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych I. P. i K. P. (1) nawiązki w wysokości po 1500 zł (tysiąc pięćset) złotych.

3. Na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 kpk i art. 627 kpk, § 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. P. (1) kwotę 1200 zł tytułem zwrotu wydatków oskarżyciela posiłkowego z uwagi na udział pełnomocnika.

4. Na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 kpk i art. 627 kpk, § 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej I. P. kwotę 1200 zł tytułem zwrotu wydatków oskarżyciela posiłkowego z uwagi na udział pełnomocnika.

5. Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

Oskarżyciele posiłkowi I. P. i K. P. (1) prowadzą administrację nieruchomości położonej w P. przy ul. (...). Oskarżony J. L. w nieruchomości administrowanej przez oskarżycieli posiłkowych posiada sklep, piwnicę oraz lokal mieszkalny, który jest niezamieszkały. Oskarżony w poprzednich latach był w zarządzie wspólnoty nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), następnie większością głosów został odwołany i obecnie jest członkiem wspólnoty.

Oskarżony od 09 kwietnia 2015 r. do 27 sierpnia 2015 r. wysyłał wiadomości tekstowe sms ze swojego numeru (...) oraz maile do I. P. i K. P. (1). Wiadomości te miały charakter uciążliwy i nękający z uwagi na to, iż były to wiadomości wysyłane bardzo wcześnie rano albo późnym wieczorem, czy też w nocy, a także kilka a nawet kilkanaście razy dziennie. Wiadomości od oskarżonego przychodziły także w dni wole od pracy czyli soboty, niedziele czy też w święta. Od dnia 09 kwietnia 2015 r. do dnia 27 sierpnia 2015 r. oskarżony wysłał do oskarżycieli posiłkowych I. P. i K. P. (1) 564 wiadomości (do każdego z oskarżycieli posiłkowych). Wiadomości te miały różną częstotliwość a także treść. Jak wynika z zestawienia wiadomości sms (k. 105) z akt sprawy 2 Ds. 1991.2016.D w dniu 29 czerwca oskarżony wysłał do oskarżycieli posiłkowych siedem wiadomości tekstowych o treści „kiedy będą czyszczone przewody kominowe” w godzinach 11:07, 11:11., 11:39, 13:09, 13:47, 13:57. 15:46. Tego samego dnia I. P. i K. P. (1) dostali jeszcze 4 inne wiadomości o godz. 6:26, 18:16, 20:42, 22:36, a w dniu 16 lipca 2015 r. oskarżony wysłał do oskarżycieli posiłkowych wiadomość o godz. 4:07 o treści „towarzysze – kominarze jadą...” , sms o takiej treści oskarżyciele posiłkowi otrzymywali średnio co godzinę 7 razy. W dniu 5 sierpnia 2015 r. oskarżony wysłał wiadomości tekstowe sms 14 razy: 5:28, 7:05, 8:18, 9:07, 9:22, 09:30, 13:45, 13:51, 14:55, 15:35, 16:58, 20:55, 21:31, 23:03. Oprócz wiadomości sms oskarżyciele posiłkowi dostawali maile od oskarżonego w których wielokrotnie nazywał oskarżycieli posiłkowych I. i K. P. (1) „złodzieje”, „oszuści”, „analfabeci”, „towarzysze”, ponadto notorycznie w swoich wiadomościach mailowych pisał słowo „bzdury”. Wielokrotnie podważał kompetencje I. i K. P. (1), ich wykształcenie. Oskarżony w wysyłanych wiadomościach sms oraz w wiadomościach mailowych nigdy nie groził wprost I. P. i K. P. (1), często wiadomości te były niedorzeczne np. „spider m.”, „1.2.3.4.5”, „elewacja”, (...) itp. Natomiast część wiadomości niepokoiła oskarżycieli posiłkowych, gdyż zawierały takie treści jak „piekło”, „komuchy”, „getto”, „ugotowani”. Oskarżyciele posiłkowi kilkakrotnie prosili oskarżonego aby zaprzestał nękania,. Ich prośby jednak nie podziały i oskarżony dalej wysyłał im kilka lub kilkanaście wiadomości sms dziennie.

W dniu 14 lipca 2015 r. o godz. 16:21 po zamknięciu biura prowadzonego przez I. i K. P. (1) oskarżony pojawił się w biurze I. P. zaczął ją wyzywać i obrażać oskarżony w tym dniu był agresywny wstał z krzesła i podniósł rękę, jakby chciał uderzyć I. P., która ręką wskazała mu drzwi. Chciała żeby opuścił jej biuro. Oskarżony zaczął krzyczeć „że chce faktury” oraz że oskarżyciele posiłkowi są kłamcami i nic nie robią. I. P. zaczęła krzyczeć. Krzyki swojej żony usłyszał K. P. (1) i razem z synem Ł. P. udał się do biura żony. Oskarżony cały czas krzyczał „że im pokaże” a następnie opuścił biuro.

Działanie oskarżonego J. L. wzbudziły u I. P. jak i K. P. (2) poczucie zagrożenia, obawiają się oskarżonego, który narusza ich prywatność wypisując codziennie po kilkanaście sms o różnych porach.

Takie same wiadomości i o tych samych porach oprócz oskarżycieli posiłkowych dostawali: S. R., J. D., W. Ł. – członkowie zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej w P. ul. (...).

Oskarżony J. L. ma 59 lat, według oświadczenia pozostaje na zasiłku chorobowym, bezrobotny, utrzymuje się z dochodu majątku, kawaler, posiada jedną córkę w wieku 13 lat, posiadającą jedną osobę na utrzymaniu, nie karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie częściowo wyjaśnień oskarżonego J. L. (k.187-188), zeznań oskarżycieli posiłkowych I. P. (k. 188-189 w zw. z k.1-3, 36 akt 2Ds. 1991.2016) i K. P. (1) (k.189-189v w zw. z k. 12-14 akt 2 Ds.1991.2016), z zeznań świadków W. Ł. (k. 189v- 190 w zw. z k. 47-49 akt 2 Ds.1991.2016), J. D. (k.190-190v), S. R. (k.200-201 w zw. z k. 41-43 akt 2 Ds.1991.2016) oraz na podstawie opinii sądowo- psychiatrycznej (k.289-293 akt 2 Ds. 1991.2016, k. 140-145) dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie głównej,

a w szczególności: pisma pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych z dnia 31/05/2017 (k.98-99), karty informacyjnej leczenia szpitalnego (k. 184-185), opinii I. P. (k.186), karty karnej (k. 193), historii choroby z SPZOZ Wojewódzkiego Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych im. A. P. (...) (k. 196), zestawienie zaległości (k. 197-203), z akt 2 Ds. 1991.2016 w szczególności: maili (k. 6-11, 38-39), zestawienia wiadomości sms (k. 18-34, 52-62, 90-149), oświadczenia S. R. z dnia 25.08.2015 (k. 44), pisma (...) SA z dnia 15.01.2016 (k. 185), historii choroby z SPZOZ Wojewódzkiego Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych im. A. P. (...) (k. 189 -227), pisma (...) SA z dnia 19.01.2016 r. (k. 229), pisma (...) Sp. z o.o. z dnia 18.02.2016 r. (k. 236).

Oskarżony J. L. na rozprawie głównej w dniu 20.09.2017 r. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i składał wyjaśnienia. J. L. w swoich wyjaśnieniach podał, że w 2008 r. kupił nieruchomość na ul. (...) a w 2009 r. dostał pozwolenie na budowę klatki schodowej, natomiast państwo P. straszili go nadzorem budowlanym gdyż stwierdzili, że budowa klatki schodowej jest nielegalna i bez żadnych pozwoleń. Oskarżony stwierdził, że jest nękany przez oskarżycieli posiłkowych a I. P. często dzwoniła do nadzoru budowlanego, Straży Miejskiej czy Policji. Oskarżony wyjaśnił, że będąc członkiem zarządu wspólnoty prosił oskarżycieli posiłkowych o dokumenty z kontroli jednak ich nigdy mu nie udostępniono. J. L. podał, że toczy się 8 spraw dot. G.. Oskarżony wyjaśnił również, że państwo P. są zazdrośni i jest między nimi konflikt. Nigdy jednak nie wysyłał do nich żadnych smsów a jedynie maile do Wspólnoty. Oskarżony wyjaśnił także, iż numer (...) to numer firmowy i wszyscy z niego korzystali, tzn. jego współpracownicy. Oskarżony podał także, iż współpracownicy miał do 2014r. i po tym roku nie używał w/w numeru telefonu.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego J. L. uznać należało w większości za niewiarygodne i stanowiące przyjętą linię obrony mającą na celu jedynie uniknięcie odpowiedzialności karnej. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają bowiem w sprzeczności z materiałem dowodowym, a przede wszystkim z zeznaniami I. P. i K. P. (1) a także świadków W. Ł., J. D. i S. S. (1), które były spójne konsekwentne i korespondowały ze sobą. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego iż to on był nękany przez oskarżycieli posiłkowych. Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie I. i K. P. (3) prowadzą administrację budynku przy ul. (...), gdzie J. L. jest właścicielem sklepu, piwnicy oraz lokalu mieszkalnego, a przedstawione przez oskarżonego na rozprawie głównej w dniu 23.10.2017 r. zestawienia zaległości (k. 197-203) nie świadczą o nękaniu J. L. przez oskarżycieli posiłkowych a stanowią jedynie dokumenty świadczące o zaległościach właścicieli poszczególnych lokali. Takie zestawienie jak wynika z oświadczenia pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jest wystawiane co miesiąc i rozsyłane do wszystkich właścicieli lokali. Nie można także dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż nie wysyłał on wiadomości sms i maili do oskarżycieli albowiem powyższe pozostaje w sprzeczności z w/w materiałem dowodowym. Także z informacji operatora telefonii komórkowej wynika, iż numer 603 601 929 był zarejestrowany w 2015r. na prowadzoną działalność przez oskarżonego. Jak natomiast oskarżony przyznał czego Sąd nie kwestionuje w 2014r. nie miał już współpracowników, którzy mieliby korzystać z tego aparatu. Sąd również nie znalazł podstaw aby kwestionować wyjaśnienia oskarżonego złożone na okoliczność, iż jest on członkiem wspólnoty mieszkaniowej przy ul. (...), a w przeszłości członkiem zarządu tej wspólnoty oraz, iż jest konflikt między nim, a oskarżycielami posiłkowymi. Podsumowując Sąd wyjaśnienia oskarżonego złożone na najistotniejsze dla jego odpowiedzialności karnej okoliczności uznał za niewiarygodne.

Sąd nie znalazł żadnych powodów aby kwestionować wiarygodność zeznań oskarżycieli posiłkowych I. P. i K. P. (1) albowiem ich zeznania były przez cały okres postępowania spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadków W. Ł., J. D. i S. R.. Co istotne świadkowie ci dokładnie potwierdzili, iż otrzymywali od oskarżonego wiele wiadomości sms i maili o równych porach dnia i nocy czego sobie nie życzyli. Wskazali także, iż czuli się nękani takim zachowaniem oskarżonego i jednoznacznie mu oświadczyli, iż nie życzą sobie tego. Pokrzywdzeni podkreśli także, iż numer (...) zawsze odbierał oskarżony i nikt inny się nim nie posługiwał. Pokrzywdzeni żalili się na zachowanie oskarżonego do W. Ł., J. D. i S. R..

Sąd w całości uznał za wiarygodne zeznania świadków W. Ł., J. D. i S. R. z uwagi na to iż ich zeznania były spójne, konsekwentne i korespondowały ze sobą oraz z zeznaniami oskarżycieli posiłkowych. Podczas rozprawy głównej w dniu 20.09.2017 r. świadkowie W. Ł. i J. D. zeznali, że dostawali wiadomości tekstowe od oskarżonego o takiej samej treści jak I. i K. P. (3). Część tych wiadomości sms odbierali jako groźby i próba zastraszenia. Jak przyznali część tych sms nie była uciążliwa. Uciążliwe natomiast było częstotliwość tych wiadomości oraz ich pora czyli wcześniej rano czy

późno wieczorem. Podobnej treści swoje zeznania złożyła świadek S. S. (1), która jednoznacznie stwierdziła, że była nękana wiadomościami sms przez J. L.. Świadkowie ci co istotne potwierdzili, iż oskarżyciele posiłkowi czuli się nękami wiadomościami otrzymywanymi od oskarżonego.

Przydatna była dla sprawy przeprowadzona opinia sądowo psychiatryczna – psychologiczna z dn. 8.7.2017r. dotycząca J. L.. Biegli psychiatrzy G. B. i M. Z. oraz psycholog H. N. nie rozpoznali u oskarżonego J. L. choroby psychicznej, ani niedorozwoju umysłowego. Rozpoznali u niego, zaburzenia adaptacyjne oraz przeżyty epizod ostrych objawów psychotycznych. Stwierdzone u oskarżonego zaburzenia tempore criminis nie znosiły i nie ograniczały jego zdolności do rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Biegli stwierdzili, że w aktualnym stanie zdrowia oskarżony może uczestniczyć w postępowaniu, rozumie toczący się proces, jest zdolny do samodzielnej i racjonalnej obrony. Opinia ta była spójna i jasna, jej wnioski logiczne, biegli w pełni udzielili informacji w zakresie żądanym przez Sąd. Biegli ustosunkowali się również, iż nie podtrzymują wniosków z poprzednio wydanej w postępowaniu przygotowawczym opinii o niepoczytalności oskarżonego z uwagi na okoliczność, iż aktualnie dostępne były im pełne akta sprawy, które pozwoliły na wnikliwą analizę. Również biegli mogli zapoznać się z pełną aktywnością zawodową oskarżonego w okresie objętym zarzutem, która była w pełni zborna.

Wartość dowodowa dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie budziła wątpliwości Sądu, a w szczególności nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

W świetle zgromadzone w sprawie i wyżej omawianego materiału dowodowego Sąd uznał, że oskarżony J. L. swym zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu z art. 190a § 1 k.k., przy czym Sąd wyeliminował z opisu czynu art. 12 kk gdyż już samo przestępstwo z art. 190a § 1 kk zawiera w sobie założenie wielości zachowań oskarżonego.

Przestępstwo stypizowane w art. 190a § 1 k.k. polega na uporczywym nękanii innej osoby lub osoby jej najbliższej i wzbudzeniu u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotne naruszenie prywatności.

Pojęcie uporczywości oraz nękania nie posiada kodeksowej definicji legalnej, jednakże zgodnie z jednolitym stanowiskiem przyjętym przez orzecznictwo i literaturę „o uporczywym zachowaniu się sprawcy świadczyć będzie z jednej strony jego szczególne nastawienie psychiczne, wyrażające się w nieustępliwości nękania, tj. trwaniu w swego rodzaju uporze, mimo próśb i upomnień pochodzących od pokrzywdzonego lub innych osób o zaprzestanie przedmiotowych zachowań, z drugiej natomiast strony - dłuższy upływ czasu, przez który sprawca je podejmuje” (tak wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 lutego 2014r., II AKa 18/14; tak też w Komentarzu do Kodeksu Karnego pod red. Alicji Grześkowiak, Krzysztofa Wiaka, wyd. 2017r., art. 190a nb. 2-4). Dobrem chronionym przepisem art. 190a § 1 k.k. jest wolność w sensie subiektywnym, czyli poczucie wolności, wolność od obawy, strachu. Jest to przestępstwo materialne - skutkiem jest wzbudzenie u osoby pokrzywdzonej lub osoby jej najbliższej uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia lub istotne naruszenie jej prywatności. Te znamiona mają charakter nieostry i wybitnie ocenny. Powinny być interpretowane według kryteriów nie tylko subiektywnych, ale również obiektywnych. Z dokonaniem przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. będziemy mieli wówczas do czynienia, gdy sprawca z zamiarem wzbudzenia u innej osoby poczucia zagrożenia lub istotnego naruszenia jej prywatności podejmuje jakiegokolwiek czynności, dające się określić mianem nękania. W pojęciu nękania mieści się powtarzalność zachowań sprawcy. Znamię „uporczywie” oznacza, że zachowanie sprawcy albo ma trwać przez pewien czas, albo powtarzać się kilkakrotnie. Inaczej mówiąc, jako powtarzające się, uznaje się co najmniej trzykrotne zachowanie sprawcy. Ustawodawca, wprowadzając wymóg, by nękanie było uporczywe, w istocie zawęził ochronę pokrzywdzonego. (zob. komentarz do art. 190a § 1 k.k. – M. Budyń-Kulik, lex/el. 2011).

W ocenie Sądu podsumowując oskarżony J. L. swoim zachowaniem polegającym na wysyłaniu w okresie od 9 kwietnia 2015r. do 27 sierpnia 2015r. setek wiadomości sms oraz wysyłanie wiadomości mail o różnej treści wzbudził u oskarżycieli uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszył ich prywatność. Na pierwszy rzut oka analiza zeznań pokrzywdzonych oraz załączonych przez nich wydruków wiadomości, w szczególności dokonana w konfrontacji z wyjaśnieniami J. L., rzeczywiście mogłaby prowadzić do wysunięcia wniosku, że jego działania zmierzały

do uzyskania pewnych informacji związanych z nieruchomością, których nie mógł otrzymać z uwagi na istniejący konflikt. Jednakże już dokonanie wnikliwej oceny ich treści podaje w wątpliwość rzeczywisty cel ich wysyłania. Zasady logiki negują występowanie jakiegokolwiek - możliwego chociażby hipotetycznie - związku przyczynowo-skutkowego w wysyłaniu smsów o treści „getto” „wejście smoka”, „dawno temu w C.”, dzień dobry. Milicja”, „dzień dobry. Wiatr i deszcz”, „Ale jaja”, „S. m.” i chęcią uzyskania jakichkolwiek danych na temat zarządu nieruchomości. Również nie sposób nie zauważyć, iż pory dnia i nocy, a także dni (niedziele, święta), w jakich miało to miejsce, nie pozwalają uznać za wiarygodne wyjaśnień J. L. co do motywów wysyłania wiadomości. Zarówno bowiem ich treść, jak i okoliczności, winny stanowić wskazówkę, aby z ostrożnością traktować tłumaczenia J. L.. W ocenie Sądu bowiem takie eksplikowanie prowadzić musi do jednoznacznego wniosku, że przedmiotowe zachowania nie zmierzały do uzyskania jakichkolwiek danych dotyczących zarządu, lecz nacechowane były złą wolą i chęcią ingerencji w prywatne życie pokrzywdzonych, niejako „na złość” wszystkim członkom zarządu. Podkreślić także należy, iż wśród wiadomości wysyłanych przez oskarżonego są również wiadomości dotyczące działalności wspólnoty ale ich odsetek jest niewielki, zaś stopień ich wielokrotnego wysyłania po sobie świadczy o innych intencjach oskarżonego niż uzyskanie wiadomości o działalności wspólnoty, jak np. sms o treści „kiedy będą czyszczone przewody kominowe” „kiedy będą profesjonalnie czyszczone przewody kominowe” (k. 24-25).

Także mając na uwadze powyższe rozważania nie budzi wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, chcąc nękać pokrzywdzonych.

W konsekwencji uznając oskarżonego za winnym czynu z art. 190a § k.k. Sąd w punkcie pierwszym wyroku wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął to, iż oskarżony nie był karany za przestępstwo choć powyższego nie należy przeceniać gdyż jest powinnością każdego obywatela. Jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął wielość zachowań oskarżonego, mimo zwracanej mu uwagi przez oskarżycieli. Sąd wziął również pod uwagę sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego. Sąd uznał że taka kara będzie dla oskarżonego wystarczającym bodźcem do przemyślenia swojego zachowania a także że spełni swoją rolę wychowawczą. Jednocześnie ustalona miesięcznie liczba godzin pracy na poziomie 30 godzin jest wystarczająca dla osiągnięcia w/w celów.

W punkcie drugim wyroku w związku ze złożonym wnioskiem o zadośćuczynienie oskarżycieli posiłkowych na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nawiązki po 1500 złotych. Orzeczone w w/w zakresie obowiązki pozostaje adekwatny do rozmiaru cierpień moralnych pokrzywdzonych. Jednocześnie tak ukształtowana kwota pozostaje w zgodzie z obowiązującą w polskim porządku prawnym zasadą umiarkowanego zadośćuczynienia i nie doprowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia pokrzywdzonych. W ocenie Sądu wnioskowana przez pokrzywdzonych kwota po 10.000 zł była zbyt wygórowana.

W punkcie trzecim i czwartym wyroku na podstawie art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k. i art. 627 k. p.k., § 11 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministrów Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych orzeczono o zwrocie wydatków na rzecz oskarżycieli posiłkowych z tytułu udziału pełnomocnika w sprawie na etapie postępowania przygotowawczego i rozprawy.

W punkcie piątym wyroku na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 nr 49 poz. 223 ze zm.) oskarżony został zwolniony od kosztów sądowych i opłaty albowiem pozostaje na zasiłku chorobowym i swoje wysiłki finansowe winien skupić na uiszczeniu kwoty zadośćuczynienia oraz kosztów pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych zasądzonych w pkt 3 i 4 wyroku.

SSR Daniel Jurkiewicz